

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci și nouă

Demascarea doctrinelor false: o examinare istorică a „Jertfei necurmate” în adventism

Jeff Pippenger

2024-02-22

În cel de-al optzeci și unulea articol din această serie de articole despre cartea lui Daniel, am inclus un pasaj din Manuscript Releases, volumul 20, 17–22, în care Sora White identifică în mod clar că învățătura potrivit căreia „necurmatul” reprezintă sanctuarul lui Hristos le fusese dată prezbiterilor Prescott și Daniells de către „îngeri care fuseseră izgoniți din cer”. Ea nu identifică în mod direct ideea lor falsă despre „necurmatul”, așa cum am făcut eu, dar consemnarea istorică este pe deplin clară că aceasta era ceea ce ei încercau să stabilească drept adevăr. Ei căutau să rescrie porțiuni din cartea lui Uriah Smith, Daniel and the Revelation, care susțin înțelegerea „necurmatului”, pe care ea o identifică în Early Writings, pagina șaptezeci și patru, ca fiind viziunea corectă.

W. W. Prescott a publicat o revistă periodică intitulată The Protestant, în care singura temă era înălțarea concepției false despre „necurmata”. El și președintele Conferinței Generale, A. G. Daniells, au devenit vârful de lance satanic pentru a continua eforturile lui Prescott în vederea stabilirii doctrinei false ca poziție ortodoxă în adventism, dar, cât timp Ellen White a fost în viață, succesul lor în acest efort satanic a fost ținut în frâu. În 1931, Daniells a raportat că, chiar în anul în care a fost scris pasajul din Manuscript Releases (1910), el (Daniells) a avut o întrevedere cu sora White pe subiectul „necurmatei” și că ea l-a determinat să creadă că poziția lui și a lui Prescott era corectă.

Este important să înțelegem această istorie, căci acum începem examinarea creșterii cunoașterii care a venit în 1989, când liniile sacre ale reformei și ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost desigilate. Pentru a recunoaște lumina care a fost produsă odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, în împlinirea versetului patruzeci din Daniel unsprezece, este necesar ca „jertfa necurmată” și istoria profetică reprezentată de „jertfa necurmată” să fie înțelese corect, căci acea istorie ilustrează repetarea acelei istorii în versetele patruzeci până la patruzeci și cinci din Daniel unsprezece. Acele versete identifică faptul că mesajul care este desigilat în acele versete este „veștile de la răsărit și de la miazănoapte”, care aduc asupra poporului lui Dumnezeu persecuția finală.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura; de aceea va porni cu mare furie ca să nimicească și să prăpădească pe mulți. Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit și sfânt; totuși își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va veni în ajutor. Daniel 11:44, 45.

Mesajul versetului patruzeci, care a fost descoperit la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, este mesajul ploii târzii care va face ca papalitatea (împăratul de la miazănoapte) să „iasă cu o mare mânie ca să nimicească și să prăpădească pe mulți.” „Vești” este, în mod profetic, un mesaj.

Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce propovăduiesc Evanghelia păcii și aduc vești bune despre lucruri bune!” Romani 10:15.

Mesajul ploii târzii este mesajul prezentat de străjerii lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care cântă cântarea viei și cântarea lui Moise și a Mielului.

Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești bune despre bine, care vestește mântuirea; care zice Sionului: Dumnezeul tău împărățește! Străjerii tăi își vor înălța glasul; vor cânta împreună cu un singur glas: căci vor vedea față în față, când Domnul va aduce iarăși Sionul. Isaia 52:7, 8.

„Vestea” din versetul patruzeci și patru al capitolului unsprezece din Daniel îl înfurie pe omul fărădelegii, iar vărsarea finală de sânge papală este dusă la îndeplinire. Acest mesaj este mesajul celui de-al treilea înger, care se amplifică până la un strigăt puternic la apropiata lege duminicală.

„Nimeni nu este condamnat până când nu a avut lumina și nu a văzut obligația poruncii a patra. Dar, când va fi dat decretul care impune sabatul contrafăcut și strigătul cel puternic al «îngerului al treilea» îi va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară și la chipul ei, linia de demarcație va fi trasată limpede între fals și adevăr. Atunci, cei care continuă încă în călcare de lege vor primi semnul fiarei.” Signs of the Times, 8 noiembrie 1899.

„Veștile dinspre răsărit și miazănoapte”, care înfurie papalitatea, se amplifică până la un mare strigăt la legea duminicală, iar acel mesaj este mesajul ploii târzii, care a început la 11 septembrie 2001. Expresia „glas puternic” este un termen profetic care reprezintă o putere în creștere.

„Adevărul pentru acest timp, solia îngerului al treilea, trebuie să fie proclamat cu glas tare, adică cu putere tot mai mare, pe măsură ce ne apropiem de marea încercare finală.” The 1888 Materials, 1710.

„Veștile” din versetul patruzeci și patru reprezintă solia ploii târzii chiar înainte ca timpul de probă al omenirii să se încheie, când Mihail Se ridică. Este aceeași solie a ploii târzii care a sosit la 11 septembrie 2001, dar care se amplifică până la un strigăt puternic, sau la un glas tare, atunci când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați și Duhul Sfânt este apoi revărsat fără măsură. Este aceeași solie a ploii târzii care a marcat perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Este mesajul ploii târzii cel care a fost contrafăcut printr-un mesaj de pace și siguranță, prezentat de adventismul laodicean de la sosirea „măgarului” până la sosirea „leului”. Perioada dintre 11 septembrie 2001 și legea duminicală care urmează în curând marchează patul morții spirituale pentru adventismul laodicean, iar aceia care sunt judecați după ce casa lui Dumnezeu (Ierusalimul) este judecată mor în același mormânt. Patul morții pentru adventismul laodicean este între măgar și leu, iar mesajul care este respins și care le aduce moartea este „veștile dinspre „răsărit” (un simbol al islamului) și de la miazănoapte (un simbol al papalității). Este același mesaj, care este solia celui de-al treilea înger.

മന എന്ന ലക്ഷ്യഭാഷ വ്യക്തമാക്കിയിടിലെ. വിവർത്തനം
ചെയ്യേണ്ട ഭാഷ ദയവായി വ്യക്തമാക്കുക.

În timpul controverselor din primul deceniu și jumătate al secolului al XX-lea cu privire la „necurmata”, unul dintre bărbații care au apărat poziția corectă millerită, potrivit căreia „necurmata” este un simbol al păgânismului, a fost F. C. Gilbert. Gilbert era un convertit de la iudaism și citea și vorbea o ebraică desăvârșită. El a apărat poziția pionierilor în cartea lui Daniel pe baza înțelegerii sale a limbii ebraice. În 1910, chiar în anul în care sora White a scris manuscrisul care avea să fie îngropat timp de decenii, și care arăta că perspectiva lui Daniells și Prescott asupra „necurmatei” provenea de la îngerii lui Satana, Gilbert a avut o întrevvedere personală cu sora White asupra chestiunii „necurmatei”.

تخال عم اهارج أيتلا قلباقم لل أصلم (يلاتل امويلا يف) أروف بتك نأل، قلباقم يرج أن مل عن ن ح ن يف «مئادلا» عوضوم نأشب تي او تخال عم قلباقم يرج أن زلينا د. ج. أ. عدا، 1931 م اع يفو. تي او أزم ناك «مئادلا» أن أوس جاتنتس ألي أ مل كرتت مل تي او تخال أن زلينا د م عزو. 1910—اصفن ن سلا «قبذك» وه لب، «قبذك» درجم نكي مل قلباقم اراج نأشب زلينا د اعا نكل. سدقم مل يف حيس مل امدخل أيقو ألالض جتنت يتلا فوبنلا

Pentru cei care s-ar putea să nu aibă acces la graficele din 1843 și 1850, este important să se înțeleagă că, atunci când graficul din 1843 a fost publicat în 1842, milleriții încă mai credeau că sanctuarul care urma să fie curățit în împlinirea profetiei celor două mii trei sute de ani era pământul. Când au publicat graficul din 1850, ei știau atunci că sanctuarul care trebuia curățit era sanctuarul ceresc. Din acest motiv, graficul din 1843 NU are nicio ilustrație a sanctuarului lui Dumnezeu, dar graficul din 1850 ARE o ilustrație a sanctuarului lui Dumnezeu. Acest lucru este important, căci Daniells a susținut că, în interviul său cu sora White, i-a arătat graficul din 1843 și i-a indicat sanctuarul de pe grafic. Acest lucru ar fi fost imposibil, căci nu există niciun sanctuar pe graficul din 1843. Afirmatia lui că ar fi avut un interviu a fost o „minciună”.

Atunci când cercetam această istorie în 2009 și am devenit conștient că oamenii de ambele părți ale acestei chestiuni susțineau deopotrivă că avuseseră o întrevvedere cu Sora White cu privire la subiectul „necurmatei”, am trimis un e-mail către Ellen White Estate și am întrebat dacă aveau acces la registrul care consemna întrevvederile Sorei White din anul 1910. Ei au răspuns că încă aveau acel registru. Ceea ce urmează este e-mailul meu și răspunsul din partea Ellen White Estate.

Luni, 19 ianuarie 2009

Cui îi poate interesa:

Am auzit că există un registru în care se consemna cine a avut întrevvederi cu sora White și care a fost subiectul acelor întrevvederi. Încerc să verific sau să infirm dacă A. G. Daniells a avut o întrevvedere cu sora White în 1910 cu privire la subiectul „zilnicului”. Știu că există mărturie istorică potrivit căreia întrevvederea a avut loc, dar mă întreb dacă există vreo consemnare într-un registru oficial care să ateste efectiv acest lucru. În același timp, mi s-a spus că și F. C. Gilbert a avut o întrevvedere cu sora White în 1910 pe subiectul „zilnicului” și aș dori să știu dacă acest fapt poate fi confirmat printr-un registru ținut de personalul ei în acea perioadă. Poate că nu a existat niciun registru sau, dacă a existat, poate că nu faceți publice acele informații, ori poate că vă depășește posibilitatea de a verifica pentru mine, chiar dacă el există. Așadar, în orice caz, am dorit să întreb. Orice ajutor pe care mi l-ați putea oferi ar fi foarte apreciat.

Dragă Jeff,

Vă mulțumim pentru e-mailul dumneavoastră. Avem într-adevăr o relatare destul de completă a itinerarului lui Ellen White, întemeiată pe scrisorile, jurnalele și programările ei publicate, însă nu un „jurnal de bord” propriu-zis.

Probabil ați citit deja despre vizita lui A. G. Daniells la Ellen White în vol. 6 al Biografiei EGW, *The Later Elmshaven Years*, pp. 256, 257. Nu am găsit nicio consemnare independentă a acestui interviu. Avem însă o scrisoare de la fratele Gilbert, din 1 iunie 1910, care indică planul său de a fi la St. Helena (unde locuia Ellen White) în perioada 6–9 iunie. Aceasta este întreaga întindere a documentației de susținere de care am cunoștință.

Dumnezeu să binecuvânteze — Tim Poirier, Director adjunct, Ellen G. White Estate

Nu există nicio consemnare independentă că Daniells ar fi avut vreodată o întrevedere pe subiectul „necurmatului”, însă există o scrisoare de la Gilbert care indică intenția lui de a se afla la locuința ei din șase până în nouă iunie 1910.

În biografia Sorei White, la care face referire patrimoniul Ellen White, unde nepotul ei abordează chestiunea interviului lui Daniells, el a consemnat afirmația lui Daniells cu privire la interviul fabricat din 1910:

„La un moment dat, puțin mai târziu în cadrul discuțiilor, fratele Daniells, însoțit de W. C. White și C. C. Crisler, dornic să afle chiar de la Ellen White care era sensul afirmației ei din Early Writings, a mers la ea și i-a prezentat chestiunea. Daniells a luat cu el Early Writings și diagrama din 1843. S-a așezat aproape de Ellen White și a asaltat-o cu întrebări. Relatarea lui despre acest interviu a fost confirmată de W. C. White:”

„Najprije sam sestri White pročitao gore navedenu izjavu iz knjige Early Writings. Zatim sam pred nju stavio naš proročki dijagram kojim su se naši propovjednici služili pri izlaganju proročanstava iz Daniela i Otkrivenja. Skrenuo sam joj pažnju na prikaz Svetišta, kao i na razdoblje od 2300 godina, onako kako su bili prikazani na dijagramu.

„Atunci am întrebat-o dacă își putea aminti ce i se arătase cu privire la acest subiect.”

„Pe măsură ce îmi amintesc răspunsul ei, ea a început prin a spune cum unii dintre conducătorii care fuseseră în mișcarea din 1844 s-au străduit să găsească noi date pentru încheierea perioadei de 2300 de ani. Această încercare urmărea să stabilească noi date pentru venirea Domnului. Lucrul acesta provoca confuzie printre cei care făcuseră parte din Mișcarea Adventă.”

„În această confuzie, a spus ea, Domnul i-a descoperit că poziția care fusese susținută și prezentată cu privire la date era corectă și că nu trebuie să mai fie stabilit niciodată un alt timp și nici un alt mesaj despre timp.”

„Apoi i-am cerut să spună ce îi fusese descoperit cu privire la restul celor referitoare la „necurmata” — Prințul, oștirea, înlăturarea „necurmatei” și dărâmarea sanctuarului.”

„Ea a răspuns că aceste aspecte nu i-au fost puse înainte în viziune așa cum i-a fost partea privitoare la timp. Nu va fi condusă să dea o explicație cu privire la acele puncte ale profeției.

„Interviul a lăsat o impresie adâncă asupra minții mele. Fără ezitare, ea a vorbit liber, clar și pe larg despre perioada de 2300 de ani, dar cu privire la cealaltă parte a profeției a păstrat tăcerea.

„Singura concluzie pe care am putut-o trage din explicarea liberă de către ea a timpului și din tăcerea ei cu privire la înlăturarea «necurmății» și la dărâmarea sanctuarului a fost că vedenia care i-a fost dată privea timpul și că nu a primit nicio explicație cu privire la celelalte părți ale profeției.—DF 201b, declarația AGD, 25 sept. 1931.” Arthur White, Ellen G. White, volumul 6, 257.

Daniells a susținut că i-a arătat diagrama din 1843 și a întrebat-o despre sanctuarul care nu este reprezentat pe diagramă. El a afirmat că a luat, de asemenea, cartea *Early Writings* și a asaltat-o cu întrebări despre ce a vrut să spună atunci când a aprobat în mod clar înțelegerea pionierilor cu privire la „the daily” și că diagrama era îndrumată de mâna Domnului. Fiul lui Ellen White, care era tatăl lui Arthur L. White, biograful care a scris prezentarea generală a acestui presupus eveniment, acceptase concepția satanică a lui Daniells și Prescott despre „the daily” și a depus mărturie în sprijinul afirmației lui Daniells cu privire la ceea ce auzise în cadrul interviului. Ei, pur și simplu, nu au fost atenți cu povestea lor fabricată, căci diagrama din 1843 nu reprezintă un sanctuar pe care Daniells ar fi putut să-l indice.

O altă neadevăr prezentat în interviu este minciuna că pasajul din *Early Writings* a fost o avertizare împotriva „stabilirii de date”. Pasajul despre care se presupune că a întrebat Daniells este următorul:

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuie să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost retrasă.”

“Atunci am văzut, în legătură cu «necurmății» (Daniel 8:12), că cuvântul «jertfă» a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acesteia aceluia care au vestit strigătul ceasului judecării. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «necurmății»; dar în confuzia de după 1844 au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.” *Early Writings*, 74, 75.

Willie C. White, fiul soarelui White, acceptase concepția falsă despre „necurmății”, iar fiul său Arthur a căutat să perpetueze „minciuna” asociată cu interviul care nu a avut loc niciodată, încercând să sugereze că avertizarea din pasajul din *Early Writings* era pur și simplu și în mod exclusiv un avertisment împotriva stabilirii de date. Acest argument a fost inventat în anii 1930 și devine o parte principală a „minciunii”.

Vom aborda acel argument în articolul următor.

“23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În timpul risipirii, Israel

a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănilor poporului Său. În timpul risipirii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului au avut foarte puțin efect, au realizat foarte puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul pentru care au fost rânduite. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era o rușine ca cineva să se refere la timpul risipirii pentru exemple care să ne cărmuiască acum, în timpul adunării; căci, dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, pe cât este să fie propovăduit.”

„Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era asupra ei și ascundea o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu putea s-o vadă, până când mâna Sa a fost îndepărtată.

„Apoi am văzut, în legătură cu «Necurmatul», că cuvântul «jertfă» a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia acelor care au vestit strigătul ceasului judecării. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «Necurmatului»; dar, din 1844, în această confuzie, au fost adoptate și alte puncte de vedere, iar întunericul și confuzia au urmat.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.